

[Tange.]

dan, at de holdes uden for skifteretternes regie, og det erkendes fra alle sider, at likvidationer forløber bedre end konkursboers behandling. Men hvad gør regeringen så? Ja, den lapper på konkurslovsbehandlingen og sørger for, at likvidationer bliver overført til konkursbehandling.

Vi mener, at man burde være gået den anden vej, at man sagde som så: vel, når likvidation af aktieselskaber går bedre end konkursbobehandling ved skifteretterne, må vi flytte konkursboerne over som likvidationsboer og se på de regler, der gælder for likvidationer. Jeg er selvfølgelig også klar over, at mange af reglerne er fælles, men hovedprincippet ved likvidation er jo, at det er kreditorerne, der vælger likvidator, og at selve valget af likvidator foregår i skifteretten, men ellers foregår bobehandlingen jo helt uden for skifterettens regie. Det mener vi må være naturligt, da bobehandlingen jo i virkeligheden foregår på kreditorernes ansvar og risiko. Jeg er godt klar over, at man med det foreliggende lovforslag har søgt at give kurator en friere stilling, men han er stadig væk under skifterettens tilsyn, og vi ved nok, at når man har skifteretten sådan til at stå og kigge over skulderen, er man ikke så frit stillet. Man vil være under pres og ikke have den frihed som kurator, som en likvidator har haft under de nugældende regler, og jeg tror altså, det vil blive til skade for boernes behandling.

Da vi i sidste samling behandlede og vedtog reglerne om betalingsstandsning, gik vi imod, at de blev vedtaget. Jeg synes nok, man kan sige, at i den korte tid, de har virket, siden de blev vedtaget, har vi fået ret i vore betænkeligheder.

Det kan ikke være rigtigt, at en skyldner blot ved at indgive en betalingsstandsningserklæring til skifteretten kan køre videre for kreditorernes regning og risiko, uden at kreditorerne har indsigt og medbestemmelse. Men det må selvfølgelig erkendes, at skaden ved reglerne er til at overse, for jeg tror simpelt hen, det vil gå sådan i løbet af ganske kort tid, at enhver kreditor, der har brændt fingrene ved en betalingsstandsning, vil, så snart han hører ordet betalingsstandsning, indgive en konkursbegæring, og så har hele betalingsstandsningbegrebet jo mistet sin betydning, og så kan man for vidt lige så godt slette det af loven; for kreditorerne vil ikke finde sig i, at en debitor kører videre på

frihjul, uden at de har spor indsigt i det, når det kniber for ham. Jeg kan endvidere henvise til, at det ikke alene er fremskridtspartiet, der er kritisk, men højesteretsagfører Klerk har skrevet et indlæg i Børsen i foråret, hvor han kritiserede loven. Jeg mener også, at erhvervsorganisationer inden for tekstilbranchen har kritiseret de regler, vi vedtog dengang, til trods for at de kun har virket ganske kort.

Jeg kunne i øvrigt godt tænke mig at høre, hvordan justitsministeren bedømmer det problem, hvor en debitor uden at anmelde noget til skifteretten bare skriver ud til sine kreditorer: nu har jeg rent faktisk standset mine betalinger, jeg kan ikke betale mere og betaler ikke mere; og så fortsætter han. Kreditorerne regner selvfølgelig med, at det er en betalingsstandsning, hvor der er givet indberetning til skifteretten, og hvor der er fristdage, der løber, med konkurs osv., og de går ud fra, at sagen går sin gang, men når der så er gået nogen tid, opdager de, at der slet ikke er anmeldt noget til skifteretten, sådan at fristdage slet ikke er trådt i kraft.

Derfor må der i hvert fald være en lovregel om, at man ikke må meddele sine kreditorer, at man har standset sine betalinger, uden at man samtidig indgiver en begæring til skifteretten.

For hele realkreditsystemet er det efter min opfattelse en meget farlig regel, ministeren vil indføre med §§ 85, 86 og 87 om, at panthaverne ikke kan realisere deres pant det første halve år, og at et eventuelt underskud ved pantets bestyrelse skal betales af panthaverne.

Vi må erindre, at det ikke er småkårsfolk, der erklæres konkurs. Det er ofte folk, der har store værdier, men som til gengæld også ofte har en endnu større gæld. Hvis f. eks. et hotel, der er prioriteret med 16 mill. kr., findes i et konkursbo og boet blot lader gå dette halve år, som det har ret til, uden at det skal sælges, bliver der tale om et rentetab på 800.000 kr. plus skatter plus brandkontingenter plus alverdens afgifter, hvortil kommer, at hotellet vil falde i værdi, fordi det bliver meget vanskeligt at få det i gang igen, hvis det har ligget stille i et halvt år. Det er i hvert fald en regel, vi må se på, og jeg kunne også godt tænke mig at høre, om ikke justitsministeren mente, det var en god idé at indføre de regler, vi behandlede ved det foregående lovforslag om realisering af overbehæftede ejendomme, i konkursloven, sådan at i hvert tilfælde et konkursbo